

**BYGD OCH
MÄNNISKOR LIDEN**

AV INGEMAR ÅSLIN

FÖRORD

Arbetet med del 1 (sverige, Medelpad, LIDEN - en historisk återblick) var ett spännande äventyr. Att finna och återge något om mina förfädars socken. Dess utveckling. Låt vara i mycket stora drag.

Under detta arbete fann jag att människornas liv och villkor - ända in i 1940-talet - i mångt och mycket överensstämde med förhållandena långt tidigare.

Visst hade levnadsvillkoren förbättrats. Men de tekniska hjälpmedlen vid fiske, jord- och skogsbruk, som fortfarande var huvudnäringar, var i stort sett desamma som flera decennier tidigare.

Den största förändringen var bilen. Även om det fortfarande var ovanligt med privatbil fanns dock nu både buss och turbil som dagligen trafikerade Liden-Sundsvall. Det nya hade kommit närmare. Och påverkade undan för undan.

Både bygd och människor har alltid intresserat mig. Egna tankar, minnen och sådant som berättats har fortlöpande tecknats ner. Utan egentlig

tanke på någon form av publicering. Det har helt enkelt roat mig.

Under arbetet med del 1 föddes tanken att följa upp med föreliggande "bygd och männskor LIDEN". Att låta några männskor komma till tals. Att försöka ge det gamla Liden ytterligare en dimension. Parat med egna inttryck och tankar.

Männskorna var enkla. Språket likaså. Det mest kretsade kring vardagen. För mig som växt upp bland dessa männskor blir därfor enkelhet ett måste när jag skall beskriva några av dem. Det uttryckssätt som ofta kom till användning vid fest, nöje och högtid var enkla rim. Det kansns därfor naturligt att ibland använda den formen. Männskor och episoder kommer mig närmare på det sättet.

Tyvärr går det inte i skrift att återge det gamla Lidenmålet. Det är synd. Mycket är tänkt och skrivet utifrån detta. Skulle mina rader kunna bidra till att öka förståelsen om bygd och männskor i det gamla Liden har jag mer än väl uppnått mitt syfte.

Sundsvall 1 december 1988
Ingemar Åslin

INNEHÅLL

Sid	
Arvet	1
Byfånen	2
Lördakväll	3
Backlund	4
Den nya pigan	5
Gammel-Erik	6
Klockarbössan	7
Hingsten	10
Richard	11
Baran	12
Hilding	13
Den gamla kyrkan	14
Björnjägarn	15
Sommaren	16
Pelle	17
Efter en jaktdag	19
Tjärbrännarn	20
Septemberfebern	21
Erövrarna	23
David	24
Den gamla lanthandeln	25
Kolvehuggarn	27
Tilda	28
Jaktminne	29
Värföre	31

Röster från förr	32	
Slaktarn	33	
Tjädernatt	34	
Ida	35	ARVET
Skogsköpare	37	
Möte med skogsrået	38	
Nils Johan	39	
Den nye predikanten	41	
Näckens polska	43	
Petter	44	
Mitt Liden	45	
Torpargossen	46	
Petrus	47	
Det gamla	48	
Kolaren	49	
Jonke	50	
Notkväll på kvissla	51	
Midsommarafton	53	
Joel	54	
Tjänster och gentjänster	55	
Harjakten	56	
Sonora-Sven	57	
Den hjälpsamme	59	
Jim Jom	60	
Natt i kojan	61	
Vid dagens slut	62	

Med vemod i mitt hjärta
 Jag blickar ut och ser.
 Förfallna hus och jord i tråda.
 Ej någon brukar arvet mer.

Arvet ifrån gamla fäder
 ett verk av grova händers flit.
 Där varje teg och lada vittnar
 om årens hårdna slit.

Ett slit för vem och varför?
 Förhoppningar har smutiats sönder.
 Ty barnen aldrig nänsin blev
 idoga, arbetsamma bönder.

De sitter i förfallna hus
 och kanske undrar över tiden.
 Långt borta är min barndoms stormän.
 Långt borta är mitt gamla Liden.

BYFÄNNEN

Ingen såg honom.
 Ensam och tyst kurade han hop sig
 ---- i rädsla att märkas.
 Omgiven av sin grå ensamhet.

Vad tänkte han?
 Visade aldrig med en min
 ---- om han förstog att man drev med honom.
 Ingen eller inget nådde honom.

Det skäggiga ansiktet.

Den alltför stora svartröckan
 ---- famnande den vissna kroppen.
 Rännilen av snus i ena munclipan.

Bruna, sordnsna ögon.
 Det stora vaggande huvudet
 ---- käkarnas malande tomsgång.
 Så fort någon såg på honom.

Inte övergiven.
 Togs aldrig upp i gemenskapen
 ---- förblev alltid fänen.
 Det sas att han luktae illa.

Hans mor diskade honom.
 Diskade honom över allt annat
 ---- som bara en mor kan.
 I hennes ögon var han vacker.

LÖRDÄKVALL

N"Jonke - dränjen - drog hanna gönom häre
 Å plire mot sā sjal i ruta.
 Maka mullbänken te rätta
 ----- mā tonga.

A"Guilli - Pigga - hölls mā krustånga
 som hu värnde ovanpå kamin.
 Hu log mot pigittarn å rute
 ----- mā lippan.

N"Stor Nils - bonn sjal - sät därne köké
 å sväljde å togge hälkaken.
 Rätt som hä va leten
 ----- män rap.

A"Kajsa - käringa hansen - hölls därne fönstre
 mā ene hanna på sepratorn.
 Hu titte neät fängse
 ----- på kalvan
 (å fes tyst)

Hä va lördäkvall på gårn.
 En aftan lik många andre aftnar.
 Utom förn "Jonke å a"Guilli
 ----- som skulle träfis uppå lüta.

DEN NYA PIGAN

BACKLUND

I byn blev friden bruten,
bruten av Piga rosig och varm.
Glittrande ögon gav löften,
löften om lek med svällande barn.

N'Backlund va stor.
Kutrygging å senfärdig.
Söndervärkt å slut
av ett hårt, fattigt liv.

Hans händer va krokiga.
Liksom stelnade. Valkiga.
Hans handslag var fast.
Varmt och tryggt.

Allt manfolk slog sina lovare,
lovare kring jungfruns bur.
Runt bygden hörs tissel och tassel,
tassel om framgång, om tur.

Kvinnfolken ojade sig och blångde,
blångde i längslan från vrå.
En kunde ej säkert veta,
veta vem s Karl den slynan vill få.

Drängen dock visste att tävla,
tävla vad ingen hört eller sett.
Hursom Gubben fragat och böhat,
böhat om snällhet så hett.

Sonen va konstig.
Folkskygg och längslig.
När någon såg åt honom
höll han händerna för ansiktet.

N'Backlund hade lärt sig
under sitt fattiga liv.
Att veta sin plats.
Att bocka för överheten.

Gubben var vresig och gammal,
gammal och långt ifrån Karl.
Ingen i bygden väl nänsin trott,
trott att Gubben till älskog var snar.

Dock - man må ej förtänka,
förtänka att pigans fägring.
Med Gubbens ögon mättad och mätt,
mätt blev till blomstrande hägring.

Överheten fanns överallt i byn
Storbönnar. Prosten. Fjärdingsman.
Doktorn. Apotekarn. Skollärarn.
Fattigvårdsstyrrelsens ordförande.
Änka nu pigan ren gammal rår.

GAMMEL-ERIK

De glesa stråna liksom sökte sig
till hans skarpa lie.
Lien - som mästerligt fann utrymme
mellan sten och rötter.

De unga log åt Gammel-Erik
som hölls med sin hackslått.
Hackslått - när skörden varit riklig
och hässjorna kroknade under bördan.

Erik fortsatte lugnt sitt arbete
med att härga de glesa stråna.
Stråna - som han lastade på kärran
och drog hem till torpet.

Past gammal, grå och sliten
syntes han outtröttlig.
Outtröttlig - i sin stråvan
att ta vara på vad jorden gav.

Svärdottern hutade åt honom
"Vi blir en visa i byn för herran".
Herran - som han varje kväll,
tackade för hans nåd och gäva.

KLOCKARBÖSSAN

De glesa stråna liksom sökte sig
till hans skarpa lie.
Några bultar saknades
och tidens tand hade tärt hårt.

Den var tung och rakrefflad
av typ Remington
med caliber 28.

Sex gröna, tomma papphylsor
följde Klockarbössan
med två dagar till ålgjakten.

Någon kultång i rätt caliber
fanns inte i byn.
Det fick bli en 24.

Med hjälp av en hammare
kunde hyfsad passform uppnås.
Aterstod att ladda.

Mormors "Evangeli Härold"
fick utgöra förläddning.
Papperet var mjukt.

Svartkrut "lånahed" av morfar
som var stensprängare.
Fyllides i rikt mätt.

Lördag. Ett skott måste offras.
Skulle Klockarbössan hålla?
Den knöts fast i en gammelhage.

Nog höll den alltid.
En kanon hade inte gjort
värre fördeelse.

Jag var redo för Algjakten.

Det gick illa för oss. Visst fanns ålg.
Men skogarna var stora
och vi få.

Passen kunde vara belägna kilometervis
från upptagsplatserna
Det var ett lotteri.

Sista dagens morgon hände det
som jag visste skulle hänta,
Gammel-oxen själv kom.

Jag såg honom långt bort
när han kom ut på Storfinnmyren
Hjärtat bultrade.

Gå, stor och väldig kom han
närmare och närmare
Latklövarnas knäpp hördes.

Upp med Klockarbössan. På en gren.
Kornet i den svarta manken
Högt upp.

Boom! Ett mullrande dån ekade.
Krutröken stod tät.
Allt blev tyxt.

Skulle ladda om. Förbannat.
Paphylsan hade grått av.
Satt fast i loppet.

Krutröken skingrades. Myren var vit
av "Evangelii Härold".
Oxen - stendöd.

RICHARD

HINGSTEN

Hingsten geck uta hära faen
 Ti dju'n snö
 Mi vällsamme läss
 N'oskar på sianom.

Han va folkelak.
 Hingsten.
 Tälde ingen.
 Utom N'oskar.

Nan lörda på värn
 kom'n ti affärn
 mä stalpkärra.
 A hämte utsäde.

Öra låg bakätter huvve.
 Ögan sprutte el'n.
 Hovan rev därne gruse.
 N'oskar bäre skratte.

N'oskar va liten
 Vinnögd å ful.
 Nå'n kom mä Hingsten
 va'n som en Kung.

Stövlarnas tramp mot barrtäckt stig.
 Stövarens energiska drag i kopplet.
 Nattvakans finstämda morgonhällning.
 Doften från grovskuren toback.

Innan dagern nådde vi Backsägen.
 Kolbotten, torvströmyran och längmyran i mörker.
 Målet var Backbodarna
 ----- och gammelharen där.

Richard höll på att hänga nät
 mittöver stalldörrn.
 Stövaren gick på bakbenen, vädrande
 runt stallet och ville in.
 På frågan om "fiskelyckan" varit god
 visade Richard sina snusbruna tänder i ett grin:
 "E sku väl ha'n kopp kaffe veta".

Trots sina några och sextio
 var han spänstigt vital.
 Kepsen på svaj över sotsvart hår
 och finurliga, bruna ögon.
 På bygden gick otaliga historier
 om hans äventyr med fruntimmer och tjuvskytte.

Jag såg honom aldrig mer.
 Många år senare hörde jag om hans död.
 Annu en säriling har lämnat jordelivet
 och hänger sina nät annorstädes.
 Jag kommer alltid att minnas honom
 ----- och morgonen vid Backsägen.

BARAN

Vi barn var lite rädda
för henne.
Vi hade hört berättas
märkliga saker.
Om hennes kraft
----- om BARAN
Vi gick stora omvägar
när vi såg henne komma.

KRAFTEN.

Som drog till huset
vad hon ville ha.
Om hon betraktade föremålet
- blundade
- tre gånger
- och önskade
Fanns det begärliga föremålet
i hennes hus
Innan hon själv kom hem.
Efter vad det sas.

Hon hade varma, bruna ögon
som jämt tycktes le.

HILDING

N'Hilding färdlistes sent om hösten
när nordan ven i knut och vrå.
Till bönehuset gick allt fler och fler
i undran utan att förstå.

Hur kunde detta överhuvud hända?
N'Hilding kunde inte vara klöki!
Men faktum visades för var och en
N'Hilding läste högt ur Skriften bok.

Han talade så klart och tydligt
han varnade för Glömskans hav,
"För där va djupt, ja fålle djupt
och mängen hade där i gått i kvav".

Jag minns så väl och tydligt
N'Hildings sång om "lilla Lisa"
Han sjöng den ofta - innan frälsning -
en fräck och skamlös visa.

Hur har han det uti sin himmel?
Förutan något muskedunder.
Nog måste han gå kring och spåra älg
i salighetens gröna lunder.

Ej klädd i vadmal och i näbbskor.
Nej fotsid dräkt i åkta siden.
Han kan ej sjunga "lilla Lisa" mer
- som förr han gjort i Liden.

DEN GAMLA KYRKAN

BJÖRNJÄGARN

Generation efter generation

har suttit liksom jag
och upplevt stoltheten
i den gamla kyrkan.

Sett på väggmålningar
helgonbilder,

metertjocka stenväggar,
de små fönstren.

Lyssnat till predikotexter
och förmanningar,

psalmsing,

Kungöreiser.

Ett sista avsked.

Ett barndop.

Ett giftermål.

Allt om varannat.

Jag återförs till nuet
av klockringningen.
Det vackra brudparet.
Min dotter.

Med stolthet och glädje
ser jag deras vandring
mot altaret.
I mina Fäders kyrka.

Vi ungommar var lite rädd för honom.
Hans ensamhet och tystnad skräckte oss.
Det bleka ansiktet under den svarta slökhatten
fördé tanken till ond bråd död.

Vem han var - och vart han kom ifrån - visste ingen
i varje fall inte med säkerhet.
Det sas att han kommit med bussen en kväll
i oktober när den första höststormen ven.

Petrus hade länge sökt en huggare
till en dålig huggning framom Väckesjön.
Björnjägarn - så kallades enslingen - kom
som ständ från himlen. För Petrus.

Det tisslades och tasslades om Björnjägarn.
Om dödade björnar och tyskar i fjällen.
Om nattliga turer till vägmästarns piga
som visste berätta bloddrypande historier för oss.

En dag var Björnjägarn bara borta
lika obemärkt som han kom, i oktober.
Han var ett sällsamt mellanspel i byns vardag
den tyste, bleke enslingen ----- Björnjägarn.
I mina Fäders kyrka.

SOMMAREN

PELLE

Vär kommer den ifrån -?
 Den milda sommarvind så skön.
 Som smeker ångens blommor
 och sprider kring dess frön.

De tumlar om i yster lek
 och förs dit vinden vill.
 De faller ner och rotar sig
 när vinden sommar, ligger still.

Kanhända någon gammal grånad odalman
 för många, många sekel sen.
 Har suttit liksom jag och undrat
 om vind om frön om sommaren.

Om evigt kretslopp utan gräns
 Om Alltings ofattbara under
 Fördolt för mänskligt öga är
 - dock inte sommarens sköna stunder.

Pelle var en gladlynt man
 trots vardag tung och grå
 Av gården magra lägd och teg
 försörjdes hustru och fem små

Men inte nog med detta
 ett föderå för far och mor
 Och ovänpå som extra påbröd
 barn, och hustru samt en bror

Att det var tungt kan lätt förstås
 med hjälpsamhet som inte visste slut
 Om dagkarl tingats stöd helt klart
 att också familjen skulle fordras ut

Hur Pelle orkade det kan man undra
 att även läsa lag och stå i ting
 Hans sinnelag att hjälpa alla
 var känd och nyttjat runt omkring

Ett handslag var för honom skrivet
 det gällde länsman, bonde, torpare och präst
 Hans godtro blev rätt dyr ibland
 som när han tvangs betala dubbelt för en häst

EFTER EN JAKTDAG

Tillika klockare. Av prossen ingen vän
Ibland så var det nära smockan
Prosten städse sen till Herrans huf
mens Pelle ringde efter klockan

På frusen vinterväg bak löddrig häst
man kunde höra mäktig sång
Om evig längtan till Italien
Han sjöng den gång på gång

En sup. Det sas ibland för ofta.
Mähända flykt från vardag grå
Båd ont och gott jag hört om Pelle
Han ofta för mitt inre står

En krumelur och humorist av stora mätt
vars jämvik intet kunde skaka
En människa med djup och känsla
beredd att dela med utav sin kaka

Husqvarnaspisen
Öppnade och slöt
sitt svarta gap
till synes omättlig.

Det ångade
om vata kläder
som hängde i rader
från takbjälkarna

Reonet piskade
mot rutorna
mörkret stog tätt
runt koian

Fotogenlampans bleka ljus
flöt ut över bordet
- och männen -
med ett svagt väsande

Den knastrande radion
utlovade mer regn
"Faen" hördes i dunklet
från en överslaf

Skytten berättade
om och om igen
Om Oxen - om hunden
- om skottet

Husqvarnaspisen glödde röd
Radion hade tyxtnat
Reonet öste ner
I kojan snarkade trötta män.

TJÄRBRÄNNARN

Tjärbrännarn makade sig tillräätta
under gaphyttans tak.
Skar en tjock skiva av fläsket.
Slog efter en närgången mygg.

Mitt i en tugga jäsände han
och såg bortåt dalen.
Där tjäran flöt varm och tunn.
När i det bukiga laqqkälet.

Borta var oro, ångslan
och långa väkñätter.
Tjärdalen hade skött sig bra.
Gav därtill mer än han trott.

Trötta tankar förvandlar tjäran
till reda penningar.
Hur mycket skulle bli över?
- sen handlarn tagit sitt.

Det är svårt att räkna
när tröthet tar överhand.
Nu sover han tungt.
På sitt granris.

SEPTEMBERFEVERN

I byn blev friden bruten
"Septemberfevern" återkom
Nu talades om mästerskott och annat
--- men sälian om nån bom.

Ty nu var dags att jaga älq
Vem skulle Gammeloxen ta?
I varje liten stuga svaret fanns
--- "Den häcken den tar ja".

Gamla muskedunder plockas ner
I hagar småller skott på skott
Nu stöpes bly till dunderkulor
--- och krut i rikligt mätt.

Fiskarsmörning oljar sliten kånga
att emot dagg och myr stå tät
Där ivrig jägare går fram
--- på tysta, lätta fjät.

Konten fylls för dagar fem
och stuvas omsorgsfullt och väl
Av män. Nu druger inte kvinnfolk.
--- man lägger ner sin hela själ.

Och även Pelles jämte Karo
som suttit fast precis ett år.
Så stel och styv och gammal
--- på nytt till älgskog går.

Nu kunde predikanten vila sig
och få det lugnare i sitt kapell
Nu hade mannen ingen tid med HONOM.
--- det har iväg på lördagsväll.

Hos gammeldrängen såven stiger
vid tanke uppå Pigas rund och god
Som lyssna vill om jaktens mödor
--- på kvällen i hans bod.

Men tiden flyr så och på jakt
och männen återvänder
Allt blev i byn som det var förr
--- man grep sig an med grova händer.

Att tröskå korn och plöja åker
Att ordna ved för vinter kall
Men ofta under mörka kvällar
--- berättas hur det small.

Hur Gammeloxen körnats in.
Hur kulan icke rått sitt mål.
Det talades alltmer om trollidom
--- och att det krävdes stål.

Predikantens hjord blev reducerad
Det tisslades och tasslades i bygden
Om ungen och att pigan själv
--- just under jakten miste dygden.

Vara hur det vill med detta
Jag ler åt minnen från den tiden
och hur allting vändes upp och ner
--- för älgjakten i Liden.

ERÖVAREN

Han hölls alltid utanför dansbanan.
Halvlitern tyngde ner kavajfickan.
Då och då tog han en klunk
lättasslog och skrek "jävla ranamma".

Med mustiga ord och åthävor skröt han
för anddräktigt lyssnande halvväxtingar
om "alle jänter han hatt".
I byn! I socknen! Ja ända i stan!

Nya årgångar flockades kring honom.
Fyllde ut det tomrum som uppstog
efter de som övervann sin blygsel
och vågade sig in på dansbanan.

Tjugosex är senare ser jag honom.
Inne på dansbanan. Ganska så full.
Viskar något i örat på kvinnan.
Kanske "jävla ranamma"?

I kojan elden muntert sprakade
från öppen häll med sotig kupa.
Runt bordet satt en skara män
och talade om minnen djupa.

Det talades om Hennings Kalle och om Slaktarn,
Om deras hjältemod och kraft.
Men mest det talades om Joel uppå Damme,
den kanske starkaste som bygden haft.

Fast död sen många år så syns han åter stå,
av minnen återkommen, djärv och oförvägen.
Bland skuggorna i spiselvrån och lyss
till männens minnen eller sätgen.

I dunklet, i sin överslaf, låg David
en liten man i kraft och mod.
Han lyssnade till männens skratt och skryt
alltmedan hettan steg uti hans blod.

Han hävde sig ur slafen i ett språng
det small av naken fot mot grova bränder.
Han riste på sin tunna kropp,
en lustig syn i Lamans underkläder.

I tystnaden som uppstod över detta avbrott
för häpen skara talte David, högst densamme:
"Jämalitten om här inte va så sent
sku ja gå å dänje'n Joel på Damme".

DEN GAMLA LANTHANDELN

En klocka pinglade
när man öppnade och steg in.
Genom glasrutan på kontorsdörren
kunde Märta och Nicke se
 vem som kom.

Rakt fram en disk.
Bakom den hyllor och lädor.
Från golv till tak.
Fyllda med mjöl, russin, bröd, ris,
salubrin, tändstickor, tomtebrus, kaffe,
kryddor- allt i en salig blandning.

Till vänster en stor gjutjärnskamin.

Till höger en disk delvis glastäckt
och byggd i vinkel.
På den vänstra sidan stod kaffekvarnen.
Röd och väldig. Handdrivad.
Spridande de underbara dofter.
I den högra delen under glaset
strumpor, pipor, hängslen, underkläder
i gritt och laxrosa, en schalsett, skosnören,
näsdukar- och mycket annat.
Bakom disken bläkläder, vadmalsbyxor, grova sockar,
några packar med blekt lakansväv, förlädestyg,
gummiskor, arbetshandskar och andra nyttigheter.

Mellan - och bakom - de två diskarna
dörren ut till packboden.
Strömmingsfjärdingar och salt norsk fetsill,

sockertoppar, kartonger med mjöl, gryn, kaffe och annat.
Kommet från staden med turbilen.
Yxor, sågar, timmersaxar, spadar, barkjärn, hästskor
- för både sommar och vinterbruk, fotograf, karbid,
spik, hästsksöm och jag vet inte allt.

Min barndoms lanthandel

Mystiska dofter och färgglada paket.

Vittnande om den stora världen utanför byn.

En samlingspunkt varje dag

när fembussen kom från stan.

En samlingspunkt där goda och dåliga nyheter spreds.

Hitler, Amerizat och Ryssen i all åra.

Viktiga nyheter fanns.

Skörden såg ut att bli bra. N-Jonke hade bryte bene.
Å-Kaisa hade "fått bän" igen. N-Hilding skulle vitne
på bönhuset ikväll. Fjärdingsman hade tagit N-Olle för
tjuvskytte. Bolagje skulle avverka vid Stor-Vallsjön
i vinter. Prästbolaran fick bra med lax.

Jag tycker synd om mina barn
som aldrig får uppleva min barndoms lanthandel.

Där fanns inga köer eller brådskar.

Och ingen plast.

Att "gå på boa" var att umgås.

Det var på den tiden när männskor ännu hade tid
- med sig själva - och med andra.

Därmed inte sagt att "den gamla goda tiden" var
enbart positiv.

KOLVEHUGGARN

Min i kors -
mä önnaran ute
Gällde å gillre
Bygge på kvistbulan.

Resar

Värrnt!
Mygg ute faen!
Risgruner å skit!
Kolvehuggning.

Mätarn - "Vekiln" - kom
över mettern hög
å tre lång
sa köraran kunn finn'rom.

Dänen rök'n krona.

Såg på värrann.
den faen skratté.
Skrev ti boka å sa
"håll int på märdänne".

TILLA

JAKTMINNE

Å-Tilda va i och för sig gift
- men ändå inte gift.
Ögan klatsche och blinke
så fort n'kär va i närheten.

Kärn hennes - ja rätte kärn
hölls mest hemme på gärn.
Å-Tilda - ihop mä a Beda -
flängde runt på dansbanan.

"Hu s stor å gränn -
å ta gärna tellfalle i flykten"
sä'n gubbe därni grannbyn
som sät å pokulere över n'kask.

A nog fanns å tellfalla.
Å-Tilda van't så nogräknad heller.
Hu tycktes allti vära törtig
trots att hä va gott om brunner.

Många, många är senare mötte jag henne
på dansbanan en midsommarafhton.
Några år över de sextio hade hon blivit
men ögan - dom klatsche å blinke.

Hon berättade för mig om Mallorca
Om hennes och Bedas resor dit
"A du kan ge dig djävulen på
att vi lever Livet" anförtrodde hon mig.

Angelägen
försiktig väckning
"Klockan är fyra!"

Gräkall gryning.
Månens bleka sköra hänger
på isig novemberhimmel.

Fåbodväg i mörker.
Hastiga vingslag.
I stelnat mörker flyr
en ensam järpe vid Loken.

Föröld av ivrigt skall.
Den gamla dammen.
Muntert porlande vatten finner väg
och försvinne.

In under tisernens nattgama is.

Dagern har nätt oss.
En enslig spårlopa letar sig
villräiktig ut över kolbotten.
Försvinne i gnistrande vithet.

Hetsigt näststick!
Drevet buktar redan
i rimfrosttät siv.

Strax nerom Lamyren.

VARFÖRE

Sotig burk.
Lägornas tveksamma sök
över frusen fetved.

Doften av kaffe och toback.

Trettio år senare.
Allt står levande framför mig

DRA HASTJÄVEL! DRA FÖR HELVETE!

Med tömmen ränder han
det trötta djuret.

Hugger tag i en kattning
Rycker! Slitter! Svär!
JÄVLARSJÄVLAR!

Stenen framom stöttingen
kaligrinar mot honom.
Tycker han.

Ursinnet rinner av.
Han ser på lasset.
Den skälvande hästen.

Skammen tar tag i honom.
Felet var ju hans.
Inte Svertenss.

Han slog sin vän!
Som troget hjälpt honom.
Hela vintern.

Han stryker bort en frusen tår.
Läpparna formar tysta ord.
Förslåt! Förslåt mig!

RÖSTER FRÅN FÖRR

Igläntan drar en stilla vind
Kommen ifrån okänt nägonstans.
Den bjuder varigt blom och blad
till sommarns sista böljedans.

Den bär en hälsning till dig
Du hör den om du lyssnar väl.
Från generationer före oss
som längesen har sagt farväl.

De talar lagmålt och i stilla undran
om byn, om jord, om gården.
Hur barn och barnbarn tagit hand
om det som lämnats dem för vård.

De frågar ej om rikedom och pengar
nej enbart arbete och flit.
Om dragstark häst och mjölkrik ko
om grova sysslors slit.

När stilla vind har somnt in
när solen bakom berg gått ner.
Annun jag sitter kvar i gläntan
men hör ej deras röster mer.

SLAKTARN

Slaktarn va stor. Stark.
A frälst. Pingstvän.
Hadd'n gammal Chevrole
lastbil. Må kortflak.

På hösten. Ti mörkre.
Höll'n en Focus uta bilfönstre
Strälkastaren fungere inte.
A int na anne heller förresten.

Backen upp ti gärn va bränt
Snö. Dåliga däck förståss. Spann.
Slaktarn hoffte ur. Tvärsint.
Mumle för så sjal - unne va?

Bände ner lämmen
Hasa oxen åt kanten
Droq skankan öva huvve
Jämka tell'z på brerryggen

Tongt vare. Slaktarn pusté
Män må förrede oxen.
Oppför backen. In genom dara
å fast på köttkroken.

Hännran haneses va som dässlock
Lungan mätte ha rymt kubiken
Nän simma där i väckesjön
va halve kroppen öva vattne.

TJÄDERNATT

Nattkyla.
Lägornas giriga sök över frusen ved.
Badden av granris.
Stjärnornas kalbleka sken.
Väntan.

Skugglika, famlande grenar
tar fatt i den tunna röken.
Från elden.
Från kaffeburken.
Från pipornas toback.

Just i brytningen
mellan natt och dag
hörs den första, silverklara tonen.
Nattvakan.

Vi går upp över mon.
Två skugglika skepnader
i dunklet.

Prövande varje steg.
Lyssnande.

Den hetsiga leken.
Tupparnas tunglätta utfall
och yrande strid
i den eviga lekens
allvar.

Storskogens mystik
en frusen värmrön.
Ett andlöst spännande möte
med urkraft och skönhet.
Gryning.

IDA

Jag hade varit i Holm
och spelat fotboll.
Planen var nylagd
och gropig.
Jag stukade fotleden illa.

Doktorn sjukskrev mig
en vecka. I sängen.
Några sociala förmåner
existerade inte.
Det blev att bita på naglarna.

Samma dag kom mormor och sa
"inte kan du ligga här pojke".
Att inte arbeta var en skam
för en frisk människa.
Hon skulle prata med Ida.

En skvätt konjak från morfar
tog hon med sig.
Försvann borti byn och kom igen
om ett par timmar.
"Nu bli du snart fressk".

SKOGSKÖPARN

Blandningen skulle strykas
uppfirån och ner över fotleden.
Fotleden sum var en provkarta
av regnbågens alla färger.
Mormor var djupt troende.

Dagen efter arbetade jag igen.
Visserligen var fotleden blå.
Men nän värk eller nätt ont
fanns inte.
Ida kunde sina saker.

Han va len i käften.
Himmlie må öga
å beklaga n' Stornils
som taffte fyrehunre reksdaler
för na ynke skogspinner.

"N" så dum n' kär
jätt å vära båra en
- i vär socken! sa "n"

Brännvin å fläsk på bole.
Slög i två fulle supglas
å sköt dä ene ti'n Oskar
husbonn på gáln.

"Skål på'rå Jonsson
du lär va'n jävel
i bissniss du! så'n"

Xtter fyre super tell kom å.
Pappere
där'n Oskar Jonsson sålde rätten
ti avvärke all skogen
"Tvåhunre reksdaler Jonsson!
Ja förlore duktit själv
män hä må vära hängt. så'n"

Päningan låg där på bole.
N' hel'n trava
å liksom titte på'n Oskar
som vart närapå nykter
å tvärförbannad.

Slingde ut Skogsköparn genom dara
portföljen åtter
Å skinnmössa
"Tack för supen" skrek'n.

MÖTE MED SKOGSSRAET

pårlor av dagg i midsommarrblomst
på ängen borta i hagen.
Gärdad av björkars och alars krans
skuggorna viker för dagern.

Jag såg henne komma ur dunklet
En älva med utslaget hår.
I ett kläde av skiraste drömmar
hon tyst över ängen går.

Till toner av vind som viskar:
Om jägarens eviga dröm.
Om väntan vid mila som glöder.
Om flottarens längtan vid ström.

I sätgen och ton du besjungits.
Din skönhet. Ditt gäckande skratt.
Hur du lockat. Lovat och svikit.
Och väntats till kojan var natt.

PÅ solstrimman längst upp i gläntan
bland vita stammar hon bara försann.
Var hon endast en dröm ibland drömmar.
Jag sökte förgäves. Inget jag fann.

NILS JOHAN

Han kom om våren vandrande
från Essvik till vår lilla by
Aret skrevs till nittonhundrafyra
Nils Johans väg var lång och ny

Han hört ett rykte vid fabriken
som talade om jobb i Liden
Han packade sin säck och drog åstad
bekymmerslös och ledig vid den tiden

En statlig karl med grann mustasch
och siokhatt, brun i hyn
"Vackra Nilsson" var det namn han fick
av kvinnofolken i byn

En skicklig yrkesman som visste tolka
av släggans klang och bergets yta
Hur raka, hela stenar skulle tas
Han var en mästare att bryta

Det svåra tunga jobb blev till en lek
i munter takt han släggan svängde
Han laddade med säker hand sitt krut
och sten på sten ur berget springde

Sen valdes ut med verkligt känna röga
från yta, räkhet, hei och halv
till pelare och fästen för en bro
till källarväggar eller valv

Trots alla flickors blig och trånad
mot denne rallare så grann
När eget hem han väl beslutat
Per Åströms Alma hjärtat vann

Knuu på ålderns höst han kallades
när någon sten man skulle spränga
Det hände sig ibland att jag
blev satt att borren gänga

Ett kvarts varv skulle vridas
för varje slag med slägga tung
Det hände aldrig att han missade
min morfar - bergets Kung

DEN NYE PREDIKANTEN

Trots alla flickors blig och trånad
Det länge sports om predikanten ny
som komma skulle ifrån stan.
För att i socknen och vår by
försöka frälska folk från synd och fan.

Nu äntligt hörs från Kilsten:
"Nu är han här! Ikväll blir festen!
Kom lyssna! Hör på Gunnar Sälisten!
Ikväll är alla hedersgästen!"

Det fylldes upp som aldrig förr
till sista plats vårt bönehus.
När Predikanten steg igenom kökets dörr
man anade, bland flickorna, ett sus.

Han talade med sammetsröst
om frälsning ifrån hor och fan.
I Angest snörptes månget bröst
vid Predikantens ord om sista dan.

En sådan Gudman! Skön och unq!
Förvisso skulle hjorden sjulfalt öka!
Men mängen pojk gick hem till sinne tung
i visshet om var Hon nu fanns att söka.

NACKENS POLSKA

Men frälsningsvägen slutade i samma stund
som Anna Stål - det ärma nötet! -
om midjan blivit trind och rund.
Till följd av alltför många ettermöte.

En spillra återstår av hjorden, utom Xidsten.
I byn är åter allt som förr.
I minnet lever Gunnar Sällsten
och när han steg igenom kökets dörr.

Spelman va som förbytt.
Fiol'n liksom därre där'ni hannran
å sträken för som en lärkyngé
över strängan.
Ingen kunne sette still.

Drängen tjoe å stampa.
Jäntan höll i kjolan å skrek
när rom flög i väre
på stärke häinner.
Svetten rann i strömmar.

Hä va'n Ol-Ers som först såg d.
- att fiol'n sät mot bröste
på'n Helmer, spelmann -
å förstog teckne.
"Hä å Nättjens!" Hä å Nättjens!
En dräng hötte åt'n
"Häll käften"
å snodde åt annre hälle.
Tonan flög som bälgettinger.

Men'n Ol-Ers ga säj int.
Han högg fiol'n tå'n Helmer
å slogan i darkärmen
sa flisan rök.
Alle stännte upp å titte.

N'Helmer sank ihop där på golve.
Han slapp spela ihäl så
å dra må di annran
ut i än.
Nättjen skar tännran.

PETTER

Hagstedt's skulle ha semester.
Jag fick åka upp till Sillre
och överta affärn.

Stundens allvar tyngde mitt sinne.
Mina späda axlar slokade
under konsumrocken.

Hagstedt hade varnat mig för Petter.
Som var en vänlig själ
– men skyldig för mycket.

Redan första lördan hände det
som jag fruktat skulle hänta.
Petter kom in i affärn.

Han var stor som ett hus
där han följde efter mig
in på kontoret.

Med bultande hjärta förklarade jag
vad som ålagts mig.
Petter fick sina varor.

Dan innan Hagstedt's skulle börja igen
kom Petter och betalande.
Vad han fått av mig.

MITT LIDEN

Vår Herre byggde allt
Hans sparade ingen möda.
Längs Indalsålvens dalgång
lät han ljus och mörker flöda.

Branta berg och höga nivor
älven som ett band av siden.
Kronan på Hans stora mästerverk
blev sedermera kallat Liden.

Från sin palett han tog
skönsta färger man kan önska.
Blandade i outgrundlig visdom
sommarns ljuva grönska.

Hösten komponerades
med mycken mera möda.
Blått och gult och rött
– ja alla färger låt Han flöda.

Sen tänkte han förmödlingen
– om också allt är mitt.
Kan inte allt ges en och ett
därför blev vintern – vitt.

Hans skådade sitt verk
det föll en glädjetår.
Paletten sista färger
fick bli vår korta vår.

Han måtte kunna se förnöjt
från himlars höga rymd och sal.
På vad Han åstadkom i tidens gryning
med denna undersköna dal.

TORPARGOSSEN

På unken halm i kojans dunkel
bland vuxna män en gosse vilar.
Han kan ej sova, fastän trött,
hans tankar fram och åter ilar.

Det är Hans första dag bland vuxna män
Igår han slutat skola lång.
Så fort han blundar hör han orden
och sekelgammal sommarsång.

Hans fröken talade så vackert.
Framtid, hopp och tro hon nämnde.
Gossen tog dem till sig orden alla,
ville tro vad han i stunden kände.

Att han var den hon såg framför sig.
En mätta lärd och aktad man.
Men ödet hade annorlunda sagt ifrån,
den lycklige var inte han.

Ödet uti form av syskonskara stor
i torparstuga gles och grå.
När livets nödtdorf ofta saknas
då måste man till enkla sysslor gå.

Gossens hand är illa sargad.
Hans rygg är redan öm.
Av grova timmersstockar tunga
som krossade hans dröm.

Ej ligga sig åt tankar stora.
En torpargosse måste veta hut.
Det bästa ödet är för andra
- nu somnar han till slut.

N°PETRUS

Hä spraka teill
ne i backen.
Ja ständne -
lyssne.

Hä kom nanting.

Na grätt.
Ja stog bleckstill
å titte -
hā va n'kär
som kom.

N°Petrus

Svarthäre
unnder keppsen
sprete
åt alle häll.
Brunöga spele

Hitte na?
Värrnt som faen!
Na éner!
Na kaffe?
Jovisst!

Kaffe va mat för n°Petrus

Hans hem var skogen
Visade sig bara när han själv ville
Historierna om honom var tusen
Fruntimmer - i yngre dar
Tjuvskytt - när så behövdes

DET GÄNLÄ

KOLAREN

Jag lyssnar på radion. Klockan är sju.
 Ett hotellrum. Långt ifrån hemma.
 Om möten med småfolk och skogens fru
 en gammelman talar med lägmåld stämma.

Jag lyssnar och smäler. Förslagen.
 Den gamle. Hans brinnande tro.
 Hans möten med skogsfrun längs vägen.
 Hans vandrings på sagans andlösas bro.

Hans röst bort höras vilsen och skygg.
 Pilvassa frågor för lyssnarnas nöje.
 Men stämman som klippen. Fast och trygg.
 Han vägrar den gamle att bli till ett löje.

Något inom mig fängas av gamlingens tro
 Jag barn av ismer, logik och teknik
 Kring hans möten på vägen. Borta på mon.
 Står ett skimmer. En fjärran mystik.

Likt en välnad han gick vid milan
 på knäande, krokgiga ben.
 Under slokhattens väldiga brätten
 sotig kind uti eldens sken.

Med klubban han tuktar sin mila
 närlist den berer sig att slå.
 Som ett väsen från andra sidan
 - och vaksam - syns kolaren stå.

på vakt emot faran. Mot elden.
 på vakt för sin magra lön.
 på vakt vid sitt sotiga Helvete
 mitt i den vita, gnistrande snön.

Han talade lägmält och stilla
 Ej klagan och ve för sin magra lott.
 Om milan. Om skogsfrun. Om vitter.
 Om märkliga tecken han fått.

Om tecken när sömnen ren kallat.
 Om röster som viskat. Som väckt.
 Om röster som enträget varnat
 - som han tackat. När väl han släckt.

Ren längre han sovit. I blandvit skrud.
 Av kolbotten syns ej ett spår.
 Ändå kan jag ana den stickande röken
 från milan vid Väckessjöns rär.

JONKE

Därni dränjikammars halmärker
 lägn' Jonke å vannes
 åtter a Gulli som lövt å komma,
 i kvällsens ditti dränjkammarn.

 N'Jonke va som förbytt
 sen a Gulli kom ti gårs
 som pigé åtter a Kajsa-Stina.
 De ratsstyttje som allri ville ve'n Jonke.

E präktia prille molde unner läppen
 å'n Jonke svaljde å smacke
 sa hä sto härlia tell.
 Vafför kom allri kyennfolké nan gång?

 Sola geck just ne baka Storbärge
 när a Gulli åntligt kom sta
 från alle sine bestyrslar.
 På lätte småfjälafjät geck'na över gärn.

Hu tveka litta grann utaför
 dränjkammarn innan hu öppna dara
 å slank in te'n Jonke.
 Å nu fän't vi vära me na längre.

NOTKVÄLL PA "KVİSSLÅ"

N'Axel å N'Hilding rodde längs stränna
 må längre, jämne tag mot strömmen.
 N'Alvar å N'Manfred hjälpte tell
 må längre stakkäpper.

Nå dom nätt upp te "kasta"
 la rom stakaran på båtbotten.
 "Sittarn" N'Axel gränske timmre uppöver
 - säg e häl - roffte åt N'Hilding "Nu för vi!"

Härt mot strömmen togs "länkkroken"
 N'Alvar längst bak kaste "flän"
 mäns N'Manfred kaste "sten".
 N'Axel å N'Hilding rodde för glatte live.

Strax inna nota tog slut vände rom
 å geck nersströms i "sjötroken".
 "Länkkäran" bördde å ta in "länorrepe"
 n hunnre meter hea "kasta".

Båten följde strömmen, in mot "kvissla"
 "länkkroken" hadde gatt bra.
 "De hänne bli e lenvärp" skrek länkkäran
 där dom geck, snubblle å höll emot.

MIDSOMMARAFFTON

Båten skar sann mitt på "kvissla".
Kastaran å hjälproddarn hoffte i länn!
Töjde å drog i sjörepe.
Nota kom fint å jämt.

Länkkärnan tog in - följde mä - tog in
strömmen drog nota neröver. Mot "kvissla".
Över kullersten å sann geck man
bremst timmre som flöt ute på ån.

Så kom dom ihop där på "kvissla"
länkkärnan å sjökäran.
N" Axel geck ut mä båten å höll upp nota
längst ut därne ytterste bagan.

N" Axel pjumse nan gång å roffte
"Hän är en som ha ränt"
Snart låg nota på sann därti "hjalpa".
"Värpe" gav fem fine laxer.

San giste man nota på stängran.
Båten gjordes fast ti en björkstubbe.
Kärnan drog så långsamt mot notstuga
för kaffe, kanske en kask å nan rams.

Dansbanan ligger där festklätt skön.
Skön i sin lövade slöja.
Trasten sjunger i jubblande dur
hans ekon lings dalen hörs dröja.

Dragspelets toner förklingar,
förklingar i sommarskön vals.
Brunbrända flickor ses sväva
med arm om pojkens hals.

Minnen väcks och tankar vandra,
vandra längs stigår åter i tiden.
En yngling ung, djärv och stark
dansar midsommarsvals i Liden.

Han ägde så litet men stunden var hans,
hans var glädjen av rusig lycka.
Att den vackraste flickan av alla
tätt i sin famn få trycka.

Hon visste dessvärre ej akta på lyckan,
lyckan som finns så nära och varm.
Utan lovade busen dansen - den sista,
det är lätt att förstå vår ynglings harm.

Över älven hörs lockande skratt och låtar,
låtar från bålq, gitarr och blås.
Nerom kyrkperget lyssnar han bittert
och hör hur den sista dansen näs.

Under en flyktig sekund i nuet,
i nuet vår diktare drömde och sov.
Han väcks utav ålsklig hustru
och leende varmt "Får jag lov?"

JOEL

Ett skitigt jobb att gräva grunder
det var det förr i "tin".
Dock ej för Joel uppfrån socknen
som kalltés "Ren och Fin".

Hans bläställ var en fröjd för ögat
ja knappt en skyrknla någon sett.
Trots att hans verktyg varo grova
bestående av spade, korp och spett.

Alltid tillhands för "Verkarn"
han stod där ren och sund.
Hans valspråk hördes ofta uppå bygget
"Lit på mej du Vesterlundi!"

Hur kunde han så ren och fin förblif-
uti det hårla jobb han valt att vandra?
Förklaringen var enkel i sig själv -
att jobba överlätt han lugnt på andra.

TJÄNSTER OCH GENTJÄNSTER

Han strök över eggen med tummen
Förhannade skiftets alla risgranan
som gjorde allt för att jävias med honom.

Beckoljan randades av svetten
Som rann ner mot hakan och försvann
i det yviga skägget.

Han såg neråt hinken med kallkälvatten
Fyllde näverkopan till brädden och drack
långsamt i djupa klunkar.

Han skulle ha sagt NEJ tamejfan!
Sagt NEJ när Stor-Nils kom
och påminde om hästlånet för våranna.

Men vad gör en stackars torpare?
Med stugan full av ungar
och skulder över öronen.

HARJAKTEN

SONORA-SVEN

N'Bertil
flög som en skinnlapp
upp genom naran
därne bärge

-----
jag åtter

N'Knutte rälde ystaför oss

Hjarte bulte

hö väste å vissie

Å pep

därne bröste

-----
ja gatt stänne

N'Knutte kom rakt mot mig

Satt på huk,

ögan glodde borti naran,

Arschle på haran! PANG!

- där N'Bertil

-----
som roffte

-----
att N'Knutte va där.

Han sålde skivor och grammofoner med vev.
Sonora.

Vad han levde av vet jag inte.
En gråhårsman och ett original.

Jag sitter med några skivor och omslag framför mig.
Sonora.

Texterna lyser emot mig.
Gynna svensk industri! Giv arbete åt svenska arbetare!
Melodier som bedåra kommer först
på

Sonora!

Artur Rolén, Kai Gullmar, Gösta Jonsson, Sven Olof Sandberg, och många fler.

På omslagen har Sven skrivit
med prydliga bokstäver

Det finns en mängd gr.inspelnningar gamla och nya
med så beständande värde att de av sakunniga kallas
guldkantade.

Här blott allm. köpta nyhetsprover, alla lika hem-
trevliga

Kom ihäg att undertecknad är ej beroende av för-
säljning eller ej! Därför undanbedes spekulanter
som ej veta vad de ev önska! Dyl. stå tydl. under
värdelösa förmynndare!

Jag gillar ej musikvaror som äro provade av vilka

som helst personer, minst sagt!

- Skivfabrikat billigare än Sonoras förträffliga
- höras aldrig i radio. Radiotjänst villja ej
missrek. sig med speining av dåligt -?

• Använd även Ni den Världsberömda Grammofon Nålen!!

- Grammofonen får ej väl av att stå länge oanvänd
medd. Sakkunn.!

- Då det visat sig finnas åtskilliga s.k. spekul.
som är nyfikna & ej veta vad de vilja, undanbedes
dyl. besök!

- Hem som sakna tusenkonstnären, den störningsfria,
bekväma & bill. Grammofonen, är ju bra entomiga?

- Endast bästa musikvaror et.c. ej bara skenbart bra!

Han var nog med att tala om:

- Agent, men ej gårdfari - !

- Agenturen började före år 1912!!

En gråhårsman och ett original.

DEN HJÄLPSAMME

VÄXLAR
skulle omsättas
av fattiga torpare
som knappt hade mat för dagen.
Ån mindre de sedlar det handlade om.

Av ren välvilja som han uttryckte det
löste han in deras växlars.
Behöll några kor
eller en häst.
Ett torp.

Han var mycket förmögen när han dog
Däremot saknade han vänner.
Ingen följde honom
till graven.

En fattigkonkurs.

JIM - JOM

N'Jim Jon va rättar
därne Prästbole.
Liten. Krokig män
stor, yvig mustasch.

Sataltti å "Humsang"
på timmerlässa.
Nän Jim Jon tystne
- stänne hästen.

Varannt är liksom växte
n'Jim Jon tell.
Alle ville tai me"n
å fråge n"massa.

N'Adolf - pojken hans
kom hem från Amerikat.
Dit hadd'n flötte
för många år sän.

Folk gjorde så lrenden
ti'n Jim Jon å käringe hanes
För ti si Amrekanarn
- fråge Hur hä va?

Färgglae, storrutige skjorter
väst. E tjock å klockkedja
Nan sa "quill rätt igönöm"
N'Adolf hölls må bissniss.

Ätter n'par vecker for'n Adolf
N'Jim Jon vart ensam igen
Sät därpa lässa
å "Humsang" for så sjal igen.

NATT I KOJAN

Sotig håll.
Röda eldklot ser mänbron fot
-----
vandra över grovt golv.

Frustra yxhugg.
Skälliors malmklang och jämrande medar
-----
ekar i sovande mäns tankar.

Värkande ryggar.
Krokiga fingrar gripper ännu i sömmen
-----
girigt om yxans blanka skaft.

Unken halm.
Röda eldklot ser mänbron fot
-----
vandra över grovt golv.

VID DAGENS SLUT

Skugga över stenig mo
följer solens gång.
Bäcken lekfullt sorlar.
En evigt gatfull sång.

Vid dagens slut är skuggan borta.
Du finner ej det minsta spår.
När bäcken nått sin resas mål
ej någon sång ditt öra når.

Förvirrad står du där.
Din skugga finns ej mer.
Du lyssnar efter ljud som inte är
- och dina ögon intet ser